

De Smaakmakers - Alibi Collectief / Patrick De Spiegelaere

ling wordt ook een stuk ambachtelijker. Tussen *Manuel de Schepper* (1993) en dit hebben we trouwens *Ramona (in-explorada)* (1996) gehad, wat heel intimistisch was en met kleine middelen gemaakt. Het hangt ook weer af van de mensen die je uitnodigt.

Etcetera: Maakt de complexiteit en het teveel niet net de essentie van deze voorstelling uit? Net als de ambachtelijke, directe manier waarop je omgaat met video?

Pat: Ja. Video is bij mij nooit bedoeld als *tapissage*, als decor. Ik probeer van die camera een acteur te maken, of hem tenminste een subjectief camerastandpunt te laten innemen. Het gaat niet zozeer om mooie beelden, hoewel dat er wel bij komt. Heel die videotoestand is eigenlijk een versterkend middel, een microfoon. Naar figurentheater kunnen er normaal maar 50 mensen kijken. Nu kunnen er 200 of 300 kijken, omdat je de boel opensmijft en versterkt.

Dirk: Ja maar, het gaat mij niet om de video op zich, maar om het grote overgewicht dat je binnenkrijgt. Het is een teveel aan informatie.

Pat: Ik heb dat nog gehoord. Maar, nog eens, we komen dan weer uit op mensen. Het werk van Al Balis, bijvoorbeeld, dat is zo'n massa aan beelden en informatie dat je die chaos alleen nog kunt vergroten, en dan wordt dat de voorstelling. Alstublieft, alles op een hoop. Dat is als een avond tv-kijken.

Dirk: Ik moet wel zeggen: ik heb geen probleem met chaos, integendeel.

Etcetera: De chaos is enorm, de opbouw van

de voorstelling berust op een montageprincipe, enz., maar toch zoek je steeds naar een verhaal, een logica, een lijn, een lineariteit.

Pat: Je moet iets hebben om te kunnen spelen, om op te drijven, hoe banaal dat dan ook is. *Los Mansardinos* gaat ook over soap. Iedere aflevering in een soapserie heeft een verhaaltje nodig, of je kan niks spelen. Als er geen verhaaltje is, wat heb je er dan aan, dan sta je daar met je armen te zwaaien.

Etcetera: Ben jij een optimist?

Pat: Ik heb zo mijn moeilijke momenten, maar ik ben een optimist, ja (*lacht*).

Etcetera: Ik vind jouw voorstellingen erg optimistisch. Er zitten heel wat pessimistische elementen in, maar die worden schier probleemloos omgeturnd naar iets positiefs. Je stapt als toeschouwer werkelijk opgelucht de zaal uit.

Pat: Als je in dit wereldje geen droom hebt en geen Don Quichotte bent, dan begin je er niet aan.

Etcetera: Zou je de relevantie van je werk in de wereld van vandaag kunnen schetsen? Ik zou het willen hebben over de manier waarop je aan het bricoleren slaat, en waarop je omgaat met technologie en met geprefabriceerd materiaal – zowel tekstueel als wat objecten betreft –, hoe je die dingen incorporeert, en dat in een wereld van MTV, van digitale media, enz.

Pat: Ik denk dat ik die wereld op een simpele manier ontbloot. Ik heb ook graag dat de mensen bij het buitengaan zeggen: kijk, dat kan ik ook. In de zin van: al wat die meneer in zijn trukendoos heeft, ligt open, er is niks verborgen. Terwijl er tegenwoordig overal hocus-pocus gedaan wordt.

Etcetera: Waarom begin jij je voorstelling met gewag te maken van een missie tegen het Blauwe Verschijnsel, de televisie?

Pat: Omdat het hoog tijd is dat we tegen dat Blauwe Verschijnsel eens iets gaan doen.

Etcetera: Maar je gebruikt, op een andere manier, dezelfde middelen.

Pat: Tuurlijk. Wij gebruiken ze voor niet-commerciële doeleinden. Want wat is er van het Blauwe Verschijnsel geworden? Ik begrijp niet goed waarom we ons dat medium zouden laten afpakken door de commerciële wereld. Hoe komt het toch dat de televisie – en film is daaraan voorafgegaan – ineens eigendom wordt van de *commerce*, terwijl dat toch door die mensen niet uitgevonden is? Wij laten ons dat zomaar allemaal afpakken. En daarin ben ik dan een Don Quichotte.

Etcetera: Het lijkt een oproep aan de creativiteit van alleman.

Pat: Dat is het. Als je de dag van vandaag voor zo'n 5000 frank een professioneel came-

raatje kan kopen, en je hebt daarbij een switch-box en een tv-scherm, wel, dan maak je zelf tv. Mocht dat bestaan hebben toen wij jonge gasten waren, dan maakten wij ons eigen tv-station. In plaats van poppenkast te spelen voor mama en papa, maak je toch een video!

Dirk: In plaats van theater te maken, zou je – bij wijze van statement – voor een periode televisie kunnen maken. De mensen zouden dan naar een juiste manier van met televisie omgaan kunnen komen kijken.

Pat: Ik vind dat we dat gedaan hebben, zowel met *Manuel De Schepper* als met *Los Mansardinos*. Dat is eigenlijk ook een soort simplistische, goedkope neptelevisie (*lacht*). Het belangrijke zijn de live momenten van televisie: het ter plekke televisie maken. Echt kant en klare video's inblikken, interesseert me nu ook weer niet.

Dirk: Het is niet echt simplistisch.

Etcetera: Het is in zijn betekenis verre-gaand.

Pat: Ja, en voor iedereen dan weer anders. Men onderschat dat, maar er zijn nog zoveel mensen die niet weten hoe een camera werkt, en wat een 'blue key' is, en wat al die televisietechnieken zijn.

Etcetera: ?

Pat: Terwijl iedereen zich constant, dag in dag uit, laat bedotten, door een soort lichtbak. Ik denk dat het een statement is om die open te gooien, en te tonen: dit gebeurt zus en dat gebeurt zo. Ik vind ook dat je bij een marionet de touwtjes moet zien hangen, en dat je vooral goed moet zien wie die touwtjes bedient.

Dirk: Waardoor je ze vergeet.

Pat: Waardoor je ze vergeet, omdat je een vorm van 'compliciteit' krijgt. Waardoor je ook gaat meespelen. Vergelijk maar met een muzikant die op zijn viool speelt. De combinatie van de speler en het geluid is tien keer sterker dan het geluid alleen. Die 'compliciteit' van het meevoelen wil ik ook op het theater. En daar ben ik dan weer erg optimistisch en simplistisch in, maar dat ben ik graag.

Etcetera: Je toont aan dat de consument met hetgeen hij in de strot geduwd krijgt...

Pat: Iets anders kan doen! Smijft jouw dictafontje maar eens open, je kan daar honderdduizend andere dingen mee doen dan datgene waarvoor het bedoeld is. Je kan aan de slag gaan met alle gevonden voorwerpen, en al wat je in de vuilbak vindt.

Etcetera: In je voorstellingen is jouw hand materiaal, object, maar ze manipuleert ook materialen en objecten. De grens tussen het subject en het object wordt er diffuus. Alles is een beetje objectief en subjectief tegelijk.

Pat: Is het dat dan niet? Wie met een flip-